

Регістраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Релігійні діячі запевнили Держсекретаря США у відсутності міжрелігійних конфліктів в Україні

Державний секретар США Джон Керрі відзначив важливість активної громадської позиції Церков та закликів релігійних діячів до миру, єдності та збереження цілісності України. Про це він заявив 4 березня під час свого офіційного візиту до Києва, який включав зустріч з представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зустріч Держсекретаря США з релігійними діячами відбулася на вулиці Інститутській у Києві, куди вони прибули, щоб разом покласти квіти та вшанувати пам'ять загиблих Небесної сотні. Джон Керрі разом із представниками українських Церков пройшовся іншими барикадами Майдану.

На барикадах було дуже багато простих людей, з якими американський дипломат безпосередньо спілкувався. Люди мали можливість висловити йому свою позицію щодо того, що відбувалося в Україні в останні три місяці, а особливо 18-20 лютого, коли гинули мирні люди.

Джон Керрі відзначив величезну миротворчу роль українського релігійного середовища під час подій на майдані Незалежності. За його словами, у складний період, який переживала Україна остан-

нім часом, Церкви України показали себе дуже важливими і діяльними у справах забезпечення миру та злагоди в Україні між різними Церквами, різними частинами України та різними народами, які її населяють.

Зі свого боку релігійні діячі запевнили американського посадовця, що в Україні немає проблем з релігійними правами і свободами, немає міжконфесійного та міжетнічного протистояння, відсутні загрози з боку нової української влади стосовно єврейської громади України. На що Джон Керрі відповів: «Так, я бачу це».

Керівники Церков і релігійних громад подякували Джону Керрі за приїзд в Україну і попросили про міжнародну підтримку для українського народу і української влади. А також запропонували провести саміт країн Великої Сімки (G7) у Києві.

У зустрічі з Держсекретарем США взяли участь глава УГКЦ Святослав (Шевчук), предстоятель УПЦ КП патріарх Філарет (Денисенко), предстоятель УАПЦ митрополит Мефодій (Кудряков), старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко, голова ВСЦ СХБ В'ячеслав Нестерук, голова Духовного управління мусульман України шейх Ахмед Тамім, головний рабин Києва та України Яків Дов Блайх та інші релігійні діячі.

На Донбасі закликають молитися за мир і неподільність України

У прес-центрі Донецької облдержадміністрації 14 березня відбулася прес-конференція Ради Церков і релігійних організацій Донецької області. Її представники звернулися до народу України з приводу подій, що відбуваються в нашій країні.

«У цей складний для України час політичні лідери сусідньої держави, нехтуючи міжнародно-правовими зобов'язаннями і порушуючи всі міжнародні договори, які є гарантією міжнародної безпеки, підштовхують наш багатостраждальний народ у прірву війни і розколу України. Ці дії є міжнародним злочином проти людяності, прав і свобод народу, який обрав свій шлях розвитку і свою історичну долю», — йдеться у зверненні, під яким підписалися представники різних конфесій.

«Ми звертаємося до всього народу України з проханням почути наш голос, який звучить з її східних територій. Ми всі різні, але ми єдиний народ! Ми маємо різні світоглядні позиції, належимо до різних релігійних конфесій, у нас різні культурні пріоритети, національні обличчя, ми спілкуємося різними мовами. Серед нас є українці і росіяни, євреї

та кримські татари, греки і вірмени і багато інших національностей. Але ми всі хочемо одного — миру і спокою, згоди і свободи в єдиній, неподільній Україні. У нас одна рідна Україна!»

Ми схилиємо коліна і молимося Всевишньому, який є Богом всіх народів, про єдність, бо з Ним — сила, яку не здолати. Ми відкриті до діалогу і праці заради того, щоб схід і захід, південь і північ України були разом у єдиній сім'ї на квітучих землях нашої країни», — заявили представники релігійних конфесій Донецчини.

«Досить кровопролиття! Земля наша стогне від крові, зробату і насильства. В єдності наша сила! Ми сильні тільки тоді, коли ми разом!», — наголошується у зверненні.

Нагадаємо, що з 4 березня у Донецьку стартував Міжконфесійний молитовний марафон за єдність, мир і злагоду в Україні «Молись за Україну». Щоденно до 19 квітня на площі Конституції міста Донецька з 18.00 до 19.00 віруючі люди різних конфесій і віросповідань моляться за мир і єдність в українському суспільстві, за територіальну цілісність нашої Батьківщини.

Gazeta.ua.

У гріхах має покаятися кожен — від президента і до злочинця у тюрмі

У Києві 10 березня на майдані Незалежності до українського народу звернулися глави євангельських Церков, вірні яких вболівають за кращу долю України і співчують сім'ям загиблих.

«Ми шукаємо помочі від Сходу та Заходу, але поміч прийде з Неба, бо молитва — це велика сила і велика зброя», — наголосив Михайло Паночко, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України, з ініціативи якого відбувся молитовний захід.

Першочерговою нині є потреба в покаянні та очищенні від власних пороків, в утвердженні віри в рятівну силу Господа Ісуса Христа, наголосив єпископ Паночко. «Ісус прийшов на землю, щоб звільнити нас від зовнішнього і внутрішнього рабства, і Він хоче, щоб у щирій, незавченої молитві ми говорили Йому про свої болі і переживання», — зазначив служитель. У своєму зверненні він закликав помолитися за сім'ї загиблих на Майдані.

Анатолій Гаврилюк, голова об'єднання харизматичних церков України, говорив про силу духовного пробудження нашого краю. Якими б не були часи, покаяння — це сила проти зла, зауважив служитель, процитувавши слова апостола Павла до афінян: «Незважаючи ж на часи невідомості, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії 17:30). «Без покаяння не буває прощення», — наголосив Анатолій Гаврилюк. — Нам необхідно зрозуміти, що у гріхах має покаятися кожен починаючи від президента, міністрів і депутатів і завершуючи тими, хто сидить в тюрмі».

«Христос — наш мир», — наголосив Пилип Савочка, старший пастор церков «Спасіння». Мир — це дорожчиність, і його нелегко зберегти як у родині, так і в країні. «За мир, за єдність треба платити високу ціну. Саме мир і єдність, як великого благословення і дару, треба вимолювати, випрошувати, у нашого Небесного Отця, в Ім'я Ісуса Христа, — як для наших родин, так і для всієї країни».

Тему про взаємозв'язок миру в сім'ї та країні продовжив Сергій Дацко, голова Асоціації місіонерських церков України. Служитель родом з Харкова і на власні очі бачить, яке поділення переживає нині наша країна. У своєму зверненні він просив молитися за мир у сім'ях як основу миру у всій країні, нагадавши слова Григорія Сковороди: «Де згода в сімействі, де мир і тишина, щасливі там люди, блаженна сторона. Їх Бог благословляє, добро їм посилає і з ними вік живе! І щастя їм дає...»

«Церква може молитвою руйнувати всякі ворожі плани та задуми щодо України, — за-

значив Валерій Решетинський, єпископ Української Місіонерської Церкви. — Христос казав, що Йому дана всяка влада на небі і на землі, і цю владу Він дав Церкві. Церква має пророцький голос і може наступати на ворожу силу».

Розмірковуючи над подіями в Криму та на сході України, він нагадав про біблійні прообрази зі Старого Заповіту, коли Бог дивним чином зупиняв зло. Небесна армія може зупинити розпалювання громадянської війни чи будь-яких зовнішніх нападів, говорив єпископ. «Політехнологи в Кремлі врахували, що після революції країна ослаблена і не має сформованого уряду, організованої системи, врахували, що армія роззброєна, — сказав Валерій Решетинський. — Але в одному вони дуже сильно прорахувалися: Україна має великий патріотизм і могутню живу Церкву, яка піднімає свій голос».

«Всяка велика перемога дається великою ціною — ціною молитов, страждань і навіть крові, — сказав Олег Абатуров, пастор Собору незалежних євангельських церков України. — Падіння пам'ятників Леніну — це падіння ідолів, це падіння духу комунізму. Ті, хто не вірить, що людина створена за образом і подобою Бога, можуть стріляти у неї, як у мавпу. Хтось задумав зло проти України, вже навіть записав дату, як колись записав її Аман для народу ізраїльського, однак ми молимося, щоб Бог вступився і відвернув всяке зло».

В'ячеслав Нестерук, єпископ Союзу об'єднаних євангельських християн-баптистів зауважив, що всяка війна має духовний вимір. «Поле боротьби — це душі людські, — сказав він. — І кожен сам вирішує, кого обрати: Ісуса чи Вававу, правду чи беззаконня». «Станьмо на сторону Божу, на сторону добра».

Молитовне віче закінчилося спільною молитвою на колінах. Усі, хто прийшов на Майдан, просили Бога, щоб в Україні запанувала істина і щоб кожен українець став на сторону добра.

Ірина НАУМЕЦЬ.
Прес-служба ЦХВСУ.

Україна святкує 200-ту річницю від дня народження визначного поета, письменника, художника Тараса Григоровича Шевченка. Не можемо не згадати про визначну релігійну складову його творів, його слово як християнина, який не міг не жити та не дихати Україною. Про його віру, ставлення та розуміння Бога розповідає професор, відомий релігієзнавець та доктор філософських наук Анатолій Колодний.

Тарас Шевченко і питання віри

● ДО 200-ЛІТТЯ КОБЗАРЯ

Тарас Шевченко – типовий виразник релігійного духа українства. Його моральний ідеал – це духовно вільна у своєму самовизначенні людина. На її прапорі написано: «Борітеся – боротете!». Шевченко не міг спокійно чи байдуже сприймати людську неправду та убогість країни, оскільки був просякнутий Духом Правди. Він поєднував Бога з Правдою, пояснюючи її як Правду Святу, Правду Богу. Поет намагався зрозуміти, чому її немає в Україні, як і «Духа Христового», чому на «сім світи кати панують». Суцільну творчість письменника можна назвати постійним діалогом з Богом, який тривав з самого дитинства.

Навіть у звичайному житті поет самовизначався як християнин. Зокрема у листі до А. Толстої від січня 1857 року Шевченко пише, що принаймні він є «бездоганим

християнином». У листуванні з княжною В. Репніною він зазначає, що найбільшою вірадою у заслання для нього лишалося читання Євангелія: «Я читаю його без вивчення, щоденно і щогодинно». В інших листах до друзів він підкреслює, що щоранку молившись Богові, регулярно відвідує богослужіння у церкві, постить, сповідається, дотримується інших таїнств. «Свята велика справа – релігія для людини, тим більше для такої, як я, грішної», – пише Шевченко.

Усі герої творів Шевченка були християнами, борцями за волю та правду своєї нації. Він вважав, що віра без дії мертва, що вона буде справжньою тільки коли буде чинною та діяльною.

У науковій спільноті існує думка, що Шевченко вживав слово «Бог» в символічному сенсі, яке не мало релігійного змісту. Нерідко вони спираються на твердження І. Франка про те, що Тарас Григорович

використовував слово «Бог» як поетичну фразу. Ці думки мають певне підґрунтя, оскільки поет згадував слово «Бог» в дуже різних значеннях, однак Сам Бог лишався для нього всесильним, всемілостивим, всезнаючим, невідомим та незбагненим, без втручання Якого нічого не може відбутися. Бог для нього був Духом Правди Христової, але лише певною мірою.

Багатогранність таких тлумачень митця можна пояснити тим, що в ті часи релігійне світобачення панувало абсолютно в усіх сферах духовного життя. Сам поет виріс на ньому, воно формувало його життєві орієнтири ще тоді, коли він був «у науці» у дяка. Він вважав Бога ідеалом добра, найвищою справедливості, правди, як уособлення людської совісті, моралі, світлого майбутнього. Тарас Григорович тісно поєднує Бога та Правду, кажучи, що «там, де немає Бога, – там немає Правди».

**Уже прокликали до паю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу... І не знаю,
Чого маленькому мені
Тоді так приязно молилось...**
(Т. Г. Шевченко)

Тому і відродження країни він пов'язував з утвердженням Правди.

Україна була домінуючою темою усіх його творів. Поетичні твори його були пронизані вірою в щасливе майбутнє народу. Письменник постійно шукає Божого благословення на всі дії, пов'язані з боротьбою України за її свободу та незалежність. Навіть його вислови про Бога у віршах про «безталанну країну», які деякі називають богохульством, а дехто – вільнодумством, – це тільки привертання уваги Бога до своєї землі...

Московська Церква і «свої чужинці»

Шевченко боровся проти сил, що поневолювали українство, ставили його на коліна та заганяли в історичну сплячку. Однією з таких сил була для нього Московська Церква, яка служила і служить російському колонізатору способом духовного поневолення українців, проголошуючи загальнолюдськість та слов'янськість.

Найбільший гнів Шевченка припадає на «своїх чужинців» – змосковщених дворян і духовенство українського походження, які запродали себе ворогам рідного народу. Тому поет докоряє тим «рабам незрячим», які благають милості у земних богів-ідолів, «попів і царів». Натомість Тарас Григорович закликає молитися лише Богові і Правді, а «більше на землі нікому».

Шевченко постійно наголошує на тих збитках, що завдала національному буттю українців «присяга Москві». Провину за «національне осміяння», загибель «слави України» він переносить в тому ж числі на Російську православну Церкву, яку вважає «головним вузлом московської внутрішньої політики», яка, зрадивши чисту святу віру, благословляла розбійництво та гноблення Росії щодо інших народів. Завдяки ній, пише він, Українська Церква перетворилася на «церкву-домовину».

Чимало дослідників, сприймаючи буквально певні твердження поета, вважали його атеїстом. Певну роль у формуванні таких поглядів відіграло те, що Шевченко показував свою релігійність не в умоглядних категоріях філософії, а на рівні конкретно-індивідуального синтезу почувань та вражень особистого життя...

Загалом світогляд письменника мав надто складну мозаїчну структуру, але висновок можна зробити один – він був релігійною людиною.

РІСУ.

(Друкється зі скороченнями).

● ДЕРЖАВНО-КОНФЕСІЙНІ СТОСУНКИ

Міністр культури України призначив на посаду директора Департаменту у справах релігій і національностей Володимира Юшкевича

Юшкевич Володимир Вячеславович здобув вищу освіту у Київському національному університеті імені Т. Шевченка. У 2011 році отримав науковий ступінь кандидата філософських наук за спеціальністю «Українознавство». Його кандидатська дисертація була присвячена темі «Українська греко-католицька церква у суспільно-політичному житті українців Північної Америки у 1870-1939 роках», під час роботи над якою він деякий час провадив дослідницьку роботу у США.

Нагадаємо, що Міністерство культури України є спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері релігії, в складі якого працює Департамент у справах релігій і національностей.

ІРС.

Духовна опіка над Україною

Перший заступник голови братства євангельських християн-баптистів України Валерій Антонюк закликав всіх християн взяти духовну опіку над нашою країною.

«Лише Писання може нас об'єднати, щоб ми зберігали духовну єдність під час оцінки того, що відбувається, – «... пильнуйте зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф. 4:3)», – наголошує служитель.

Враховуючи ситуацію, закликаємо:

1. Дякувати Богові за особливий період у нашій історії, коли Бог пробуджує Церкву в Україні, очищає її й готує до більш відповідального служіння у світі, одночасно готуючи до зустрічі з Христом.

2. Посилити молитви у своїх сім'ях, місцевих церквах, малих групах і громадських місцях. Духовно опікуватися нашою країною, її владою, молитися про майбутні вибори Президента України. Просити Божого за-

хисту, миру і благословення для України, молитися про її цілісність.

3. Служителів церков відповідально вчити і передавати точне Боже Слово, через яке Дух Святий зміцнює нас, показує істинне значення того, що відбувається, і дає нам надію у лихі часи.

4. Просити Господа про взаєморозуміння між політиками, недопущення війни і кровопролиття між народами України і Росії.

5. Не піддаватися на «інформаційні війни» і самим не провокувати протистояння між християнами через розбіжності в поглядах.

6. Не обмовляти й не ображати народ України, обвинувачуючи в «неофашизмі» та інших погрозах, що не відповідає дійсності. Не ділити Україну на частини, штучно розділяючи на «своїх» і «чужих».

7. У духовній боротьбі протистояти вським задумам і планам, спрямованим на агресію, окупацію і вбивство. Такого роду дії анти-

євангельські і не відповідають волі Божій.

8. Говорити людям про мир і єдність у Христі, а не сіяти насіння розбрату і розділення між християнами та країнами.

9. Як представникам Небесного Царства припинити принижувати один одного в особистих розмовах, Інтернет-листуванні незалежно від того, в якій країні ми живемо.

10. Не «поклонятися» людям при владі замість Бога, бо це – гріх перед Ним. Не схилитися перед творінням замість Творця, не політизувати Церкву Христову, але молитися про владу, «щоб могли ми проводити тихе й мирне життя в усій поборності та чистості» (1 Тим. 2:1-3).

11. За всім, що відбувається, бачити Бога, Його керівництво та здійснення Його планів і переконуватися в точному виконанні біблійних пророцтв, які збуваються і в нашому поколінні.

12. Посилити євангельське свідчення для світу, об'єднатися в поклонінні і прославленні нашого Господа. Звіщати про Його панування незалежно від нашої національності, що буде свідчити про духовну зрілість, силу та гідне служіння дітей Божих.

Уроки історії християнства

Сергій САННИКОВ

Сергій Санников – пастор, проповідник, капелан, доктор служіння. А ще – перший ректор Одеської богословської семінарії, який служив на цій посаді протягом десяти років починаючи від заснування семінарії. З 1997 року до сьогодні – виконавчий директор Євро-Азійської Акредитативної Асоціації, член Виконавчого комітету Європейської Баптистської Федерації.

Автор численних публікацій, у тому числі двотомника «Двадцять століть християнства» та серії книжок «Початки вчення», які використовуються при підготовці до водного хрещення в євангельських церквах. Викладач історії християнства.

вважав себе засновником нової релігії, наголошуючи, що спирається на відкриття, які Бог дав Аврааму. Своїх послідовників він називав громадою Авраама.

Основою релігії, яку почав проповідати Магомет, було єдинобожжя. Це було його головною ідеєю. Тому основне сповідання віри звучало так: «Немає бога, окрім Аллаха, а Магомет – пророк його». Або: «Немає бога (у невизначеній формі), окрім Бога (у визначеній формі, тобто того, якого проповідує Магомет), а Магомет – пророк його».

Саме слово «іслам» означає «покірне віддання себе Богу», хоча часто його перекладають просто як «покірність» або «вірність». Це поняття доволі точно відображає уявлення про те, що людина повинна добровільно стати рабом Божим, покорившись Його волі і виконуючи Його настанови.

Головною ідеєю Корану і поглядів, які проповідував Магомет, було те, що людина повинна віддати себе в абсолютне підпорядкування волі Божій. Коран – це та

священна книга, з якої і до сьогодні мусульмани черпають усі свої уявлення про Бога. Іноді її називають Біблією ісламу, але це не зовсім так, тому що Коран – це не богонатхнене Писання, що містить у собі Слово Боже, яке передане через людину. Біблія – це спільний вивір, Бог творив її через людей. Тому ми можемо перекладати книги Біблії іншими мовами. Богонатхнення полягає не в букві, а в суті того, що написано. А Коран не перекладається на інші мови в силу іншого розуміння натхнення – дослівного натхнення. За визначенням самого Магомета і його послідовників, Коран – це пряме і безпосереднє відкриття Бога. Тому жоден мусульманин не скаже: «Магомет сказав в Корані...» Для послідовника ісламу у Корані говорить тільки Бог, але аж ніяк не людина. У цьому полягає принципова відмінність між Кораном і Біблією. Мусульмани впевнені, що точнісінько такий самий текст, який вони читають в Корані, лежить перед Богом, і написаний він на чистій арабській мові. Тобто Магомет виступив своєрідною авторучкою, якою і було записане це послання.

Окрім Корану, в ісламі вшановуються так звані хадіси, або передання. Це розповіді про життя пророка, зібрані в так звану сунну пророка. Оця сунна пророка і Коран складають шариат – той самий священний закон ісламу, який сьогодні намагаються втілити у багатьох країнах світу.

Згідно з вченням ісламу, спасіння досягається завдяки належності до громади. Не Бог спасає мусульманина, а належність до мусульманської громади і покірність приписам Корану.

Схема дуже проста, як проста загалом і релігія ісламу. Її приписи спираються

на «п'ять стовпів віри»: сповідання віри; щоденна п'ятиразова молитва; піст; милостиня; паломництво в Мекку.

Ось чому іслам має так багато прихильників – тут не треба думати. Тут немає таких складних понять, як, скажімо, Трійця, божественна і людська природи Христа тощо, в ісламі все дуже просто і зрозуміло. Але якби так просто і зрозуміло все було в християнстві, я не став би довіряти християнству. Тому що Бог наш дуже і дуже непростий. І якщо Він відкриває про Себе якісь істини, то вони безперечно міститимуть якісь труднощі для розуміння. Ми повинні смиренно визнавати це.

Простота ісламу сприяла його поширенню. Одразу після смерті Магомета почалися завоювання ісламу. Обов'язок боротися за іслам записаний в Корані і вважається необхідним для всіх його послідовників. Вони повинні боротися за іслам і нести його у довколишній світ. При цьому переконання не відіграють ніякого значення. Важливі не погляди людини, а її покірність.

Найперше була завоювана Сирія, що доти належала до Візантії, вкрай ослабленої війною з персами. 635 року Дамаск без бою здався мусульманам, чим уникнув грабунку і руйнування. Наступного року була завоювана Антіохія. 638 року, також, практично, без бою, халіф Омар, який очолював тоді мусульманський рух, захопив Єрусалим. А 640-го вся Сирія і весь Близький Схід стали мусульманською територією.

Омар зробив Єрусалим священним містом мусульман. Західну стіну Єрусалиму, де було звалище для сміття, халіф розчистив і побудував там мечеть, яка і досі носить його ім'я – мечеть Омара. За переказами, саме з цього місця пророк Магомет вознісся до Аллаха на своєму улюбленому коні. Мечеть побудована в формі восьмикутника, і в підвальному приміщенні під куленепробивним скляним куполом зберігається великий камінь завширшки метрів з вісім-дев'ять, на якому

начебто зберігся відбиток копита коня Магомета. (Я був у тій мечеті й уважно роздивлявся камінь, і справді, там є якесь заглиблення, але його важко назвати відбитком кіньського копита).

Після 640 року іслам почав безупинно поширюватися з небувалою інтенсивністю у двох напрямках одночасно. На схід – в Іран, Ірак. У 651 році була захоплена стародавня столиця Ірану Ктезифон. І на захід: у 642 році араби завоювали Єгипет, а до початку восьмого століття висадилися в Іспанії і захопили Піреней і всю північ Африки, дійшли до території Франції, де 732 року їх зупинили франки в Галлії.

Чому Бог допустив іслам? Це один з уроків, які ми повинні взяти для себе, тому що сьогодні ситуація не менш загрозлива. Один з тогочасних літописців писав так: «Бог помсти, бачачи зло ромей (так тоді називали візантієць), які всюди, де тільки панували, грабували церкви і монастирі (маються на увазі монофізитські монастирі, і нас одилює без милості, привів з півдня синів Ізмаїла, щоб нас через них визволити)».

Тобто, на думку цього літописця, Бог привів мусульман, щоб зупинити викривлене, спотворене, зіпсуте християнство. І сьогодні нерідко можна чути твердження, що в тих місцях, де християнство втрачає свою силу, відступає від консервативних принципів, втрачає віру в богонатхненість Писання, там обов'язково починає розвиватися іслам.

І з цим не посперечаєшся – досить лише глянути на Західну Європу, яка дуже скоро стане абсолютно ісламською територією. Найбільша у світі мечеть розміщена не в Стамбулі, як дехто може думати, а в Лондоні. У Франції і Німеччині мусульман більше, ніж у Туреччині.

Тому ми можемо зробити висновок: коли християнство перестає відігравати ту роль, яку воно відігравати повинно, Бог допускає покарання. І іслам – це одне з таких покарань.

Три суди

Одного дня колега приніс мені телефонну трубку: «Тут хочуть поговорити зі священиком». Хоча я і не священик, але, розуміючи, що просто так дзвонити не будуть, трубку взяв. Жінка, у голосі якої відчувалися ледь помітні нотки неспокою, шукала священнослужителя, щоб отримати пораду. І коли я відповів, що в міру своїх можливостей постараюся допомогти їй, жінка відразу ж почала розповідати про свою проблему.

Відверто кажучи, мені вперше довелося зустрітись з такою ситуацією, хоча знав, що подібні речі – не така вже й рідкість у нашому суспільстві. Але здивував не сам факт, а його наслідки. Справа в тому, що ця жіночка, віку якої я не знаю, але, судячи з голосу, ще не стара, як вона сама висловилася, «купила» собі групу інвалідності. Хтось їй порадив зіграти роль хворої, жалючись на біль в певних ділянках тіла. І ніби все було добре, хитрий задум спрацював, але... Але через декілька років жінка зі страхом стала помічати у себе симптоми тих хвороб, які вона симулювала. І тепер вона справді хвора, і ті дармові гроші, на які надіялася, майже усі йдуть на лікування.

Мене здивував ще один момент у цій ситуації. Жінка хоча і зверталася за порадою до священнослужителя, сама досить тверезо, правильно зрозуміла причину своїх негараздів. Проста логіка, совість, яка ще не зацьмовіла, підказували, що починати лікування потрібно не з лікарні, а з церкви. І це змусило її набратися номер телефону місії, який, що теж дивно, вона колись записала на всякий випадок, навіть не пам'ятаючи, коли і звідки.

Я в ті дні якимось роздумував над матеріалом, який запланував для чергового

Роздуми над Словом Божим

номеру журналу. І отой дзвінок був ніби підтвердженням цих думок, які просилися на папір. Я зауважив це ще під час телефонної розмови, коли давав поради жінці. У моєму серці все чіткіше лунали слова апостола Павла, який, звертаючись до коринтян, писав: «Коли б ми самі судили себе, то засуджені не були б. Та засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено зі світом» (1 Кор. 11:31-32).

У цих коротких словах сконцентровано надзвичайно важливий духовний закон, який має безпосередній вплив практично на кожну людину. Тут йдеться про три суди, на яких кожному з нас потрібно буде стояти в ролі звинувачуваних. Але не на всіх. І це залежатиме від того, як людина буде поводитися на кожному із судів починаючи з першого. Ці три суди тісно пов'язані між собою і кожен з них – продовженням попереднього. Отже, що ж це за суди?

Суд над собою

Друга половина 11-го розділу Павлового послання присвячена Вечері Господній, і слова про суд впливають безпосередньо із вчення про святе Причасття. У 28-му вірші апостол пише: «Нехай же людина випробує себе...» Тобто важливою, необхідною умовою участі у причасті є випробування себе, свого життя, своєї поведінки, слів, стосунків з іншими людьми. Людині потрібно «осудити себе» за те, що суперечить волі Божій, що не ли-

чить християнину, і тільки тоді брати участь у Вечері Господній. Єдина особа, яку не тільки має право, але й повинна судити людина, – це вона сама. Але Слово Боже каже, що люди настільки низько впали, що навіть і цього не можуть зробити. Та Господь їм дарував надзвичайно велику цінність – їхню совість. Саме ця совість, яку нерідко називають голосом Божим, підказує людині, що вона зробила не так. І якщо ми прислухаємося до голосу совісті, ми зможемо уникнути багатьох небезпек та проблем. Яким чином? Засуджуючи свої неправильні вчинки та виправляючи їх. Саме про це я сказав цій жінці, що за- телефонувала до мене: «Дякуйте Богові, що Ваша совість ще не зацьмовіла, якщо підказує, де і що Ви неправильно зробили. І виправляйте зроблене».

Бо якщо нічого не робити, заглушувати совість, судити когось, а не себе, починає діяти друга частина згаданого духовного закону – тоді починає судити Бог. Це те, що і сталося у випадку із жінкою-псевдоінвалідом.

Суд Божий в житті людини

Рекомендуючи коринтянам (і, зрозуміло, усім християнам) судити себе і свої нехороші вчинки, слова та думки, апостол пояснює, для чого це потрібно робити: «...Щоб засуджені ми не були. Та засуджені від Господа, караємося...»

Коли людина не хоче сама себе виправляти, у справу втручається Господь. Він посилає Свій батьківський суд, щоб людина через важкі обставини, через хворобу, втрати, біль тощо могла зупинитися на своїй небезпечній дорозі. Скільки сьогодні християн хворі тільки тому, що не бачили чи не хотіли бачити своїх гріхів, нехтували Божою милістю і не поспішали виправляти своє життя. Небесний Батько з любові змушений їх карати: «Не нехтуй Господньої карі, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина! Коли терпите кару, то робить Бог вам, я синам... Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід святості!» (Євр. 12:5-11).

Тому мудра людина, потрапивши у скрутну ситуацію, повинна, перш за все, запитати саму себе: «Що Бог хоче мені сказати? За які вчинки я не засудив себе, так що Господь змушений Сам братися за моє виховання?». І не забуваймо дякувати Небесному Батькові за це покарання, за цей суд, бо він для нас — вияв любові і милості Божої. Саме так, милості,

бо якщо ми знехтуємо і цим уроком, якщо залишимо без уваги Господній суд в нашому земному житті, ми ризикуємо потрапити на третій суд. Це вже не суд милості, а суд справедливості.

Суд Божий у вічності

Говорячи про суд Божий в житті людини, апостол Павло, знову ж таки, пояснює для чого Господь це робить: «...Засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено зі світом». Наш Творець дуже терплячий. Хоча Він справедливий Суддя, але використовує усі можливості, щоб людина не потрапила на останній суд, де вже не буде милості, де неслухняних буде засуджено на вічне покарання разом із сатаною. Але якщо людина вперто не хоче виправлятися, нехтує Божими попередженнями, вона власними руками будує собі вічну в'язницю. Там, у вічності, грішників, власне, судити будуть навіть не Бог, а їхнє життя та вчинки: «Устами твоїми, злий рабе, суджу Я тебе» (Лк. 19:22); «Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ. Хто цурається Мене і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!» (Ів. 12:47-48). Це буде суд, який не підкупити, не обминати, де вже немає амністії.

Тому вважаймо за Божу милість право судити самих себе і приймати від Господа суд ще тут, на землі. Бо «присуди Господа – правда, вони справедливі всі разом, дорожчі вони понад золото, і солодші за мед і за сік щільниковий, раб Твій у них бережкий, а в дотриманні їх – нагорода велика» (Пс. 18: 10-12).

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор журналу «Благовісник».

Теорія розбитих вікон

Не так давно я дізнався про теорію розбитих вікон. Її сформулювали Джеймс Вілсон і Джордж Келлінг у 1982 році. Згідно з цією теорією, якщо хтось розбив скло в будинку і ніхто не вставив нове, то незабаром жодного цілого вікна в цьому будинку не залишиться, а потім почнеться мародерство. Іншими словами, явні ознаки безладу і недотримання прийнятих норм поведінки провокують всіх, хто це бачить, також забути про правила. У результаті ланцюгової реакції, яка одразу ж виникає, «пристойний» міський район може швидко перетворитися на клоаку, де людям страшно виходити на вулицю.

вагоми, з яких ще не змили графіті, у жодному разі не ставили поряд з чистими. Ганн доносив до вандалів чітке послання.

У 1990 році на посаду начальника транспортної поліції був найнятий Вільям Браттон. Замість того, щоб зайнятися тяжкими злочинами, він впритул взявся за... безбілетників. Чому? Новий начальник поліції вірив: як і проблема графіті, велика кількість «зайців» могла бути сигналом, показником відсутності порядку. І це заохочувало до вчинення більш тяжких злочинів. Підлітки просто перескакували через турнікети чи проривалися силою. І якщо двоє чи троє осіб обманювали систему, то ті, хто поряд (які за інших обставин нізащо не порушили б закон), приєднувалися до них. Вони вирішували, що якщо хтось не платить за проїзд, вони також не будуть. Проблема росла, як снігова лавина.

Що зробив Браттон? Він поставив біля турнікетів по 10 переодягнутих поліцейських. Вони вихоплювали «зайців» по одному, одягали на них наручники і шикували ланцюжком на платформі. Наприкінці дня їх поліцейським автобусом відвозили на дільницю.

Пізніше Браттона призначили шефом поліції міста. І він зразу зайняв принципово жорстку позицію щодо дрібних правопорушників. Поліція арештовувала кожного, хто пиячив і бешкетував у громадських місцях, розкидав порожні пляшки, розмальовував стіни і т. д. Рівень міської злочинності почав різко падати. Ланцюгова реакція була зупинена. Наскрізь кримінальний Нью-Йорк до кінця 90-х років став найбезпечнішим мегаполісом Америки.

Теорія розбитих вікон працює в будь-який час і на будь-якому місці. Це ще один доказ того, що кожна людина впливає на суспільство, а суспільство впливає на кожну людину тією чи іншою мірою — усе взаємопов'язане. А що це означає? Хочеш жити в чистому місті — сам дотримуйся чистоти! Хочеш, щоб навколо було більше добра, — сам чини добро!

Добрих діл вам!

Віктор ДЕМ'ЯНЕНКО.

Зробимо світ добрішим!

Недавно в Інтернеті наткнулася на чудовий відеоролик — п'ять з половиною хвилин перегляду викликали море позитивних емоцій. Це була підбірка сюжетів, знятих відеореєстраторами, які, серед всього іншого, зафіксували й добрі вчинки людей. Камера показала, як багато автомобілів проїжджають повз людину на милицях, яка впала просто на проїжджій частині і ніяк не могла підвестися на мокрому від снігу асфальті. І лише один водій зупинився і, вийшовши зі свого автомобіля, допомагає нещасній. Інший, кремезний на вигляд чоловік вийшов із величезної фури, яка пригальмувала, і перевів через дорогу маленького дитину, що опинилася без батьківського нагляду (тільки мить вберегла малюка від біди). Ще один добродичинець переводить літнього чоловіка через дорогу. А ось матуся в очікуванні маршрутки втратила пильність, і лише завдяки грамотним діям співчутливого водія автомобіля, що проїжджав мимо, коляска з дитиною не викотилася на пожежовжену трасу. І знову в кадрі зима, ожеледиця, холод. Легковик застряг у сніговому наметі. Біля нього зупинилася вантажівка і взяла авто на буксир. Приємно! Ролик закінчується запитанням: «А коли ви останнього разу зробили добрий вчинок?».

Насправді люди інстинктивно тягнуться до добра. Байдужими їх роблять виховання і життєві обставини. На жаль, ми вже так звикли до байдужості в суспільстві, що рідкі прояви властивих людині душевних поривів нас просто зворушують. Добрі діла назавжди залишають у серці глибокий слід, від них стає добре й світло. Тільки ось чомусь подібні сюжети так рідко появляються на телеекранах. Замість цього в телеэфірі аж зашкалює від безлічі жahlливих сцен насильства і розпусти. Це обурює.

«Погано тому, хто добра не робить нікому»
Народна мудрість

Хоча бувають і добрі передачі. У цьому зв'язку пригадався фільм про дванадцятилітнього хлопчика Тревора МакКінні, який задумав і реалізував концепцію «Заплати іншому». Уявіть, що ви надаєте комусь допомогу. Безкорисливо. Всього лише за обіцянку, що людина зробить так само щось добре для трьох інших людей. Також безкорисливо. А ті, у свою чергу, віддають ще

трьом. І так далі. Таким чином добро й тепло будуть поширюватися у світовому масштабі.

Ідея, проголошена героєм фільму, виявилася прийнятною для цілком реальних людей. Її підхопили і почали свої ланцюжки добра сотні вчителів, учні шкіл і студенти університетів в Америці і за її межами. Так одна дитина з унікальною ідеєю добра підняла хвилю чуйності, яка перетворилася на море добротності.

«А роблячи добре, не змуждимося, бо часу свого пожнемо, коли не ослабнемо»
(Гал. 6:9).

Бажання творити добро заклад у нас Творець. У Біблії багато говориться про співчуття й милосердя. Одна з історій прямо перегукується із сюжетом згаданого вище відеоролика. У ній мова йде про чоловіка, що йшов з Єрусалиму в Єрихон і потрапив до рук розбійників. Ті зірвали з нього одягу, побили і залишили лежати на землі. Мимо проходив священик. Він побачив умираючого чоловіка, але не зупинився, щоб допомогти йому, а пішов геть. Так само вчинив і левит, який, можливо, поспішав прославляти Бога.

Пожалів нещасного якийсь чоловік, житель Самарії, котра ворогувала з євреями. Він перев'язав рани бідоласі, омив їх оливою і вином, і, посадивши на свого осла, привіз його до готелю і поклопотався про нього. Наступного дня, від'їжджаючи, співчутливий мандрівник попросив господаря заїзду потурбуватися про хворого й наперед заплатив йому за піклування.

«Доброта — це єдина одіж, яка ніколи не зношується»

Генрі Дейвід Торо

Кожному з нас Ісус Христос велить робити так, як зробив цей добрий самарянин. Це не складно, зате дуже приємно — і для тих, хто творить добро, і для тих, хто отримує підтримку. Потрібно всього лише прислухатися до свого серця, яке голосом совісті завжди підказує, що хтось зовсім поруч потребує допомоги. Саме твоєї допомоги.

Завдяки цьому ти зможеш опинитися в потрібному місці в потрібний момент і своїм добрим вчинком зіграти душу іншої людини. Таким чином, кожен з нас здатний стати ланкою безкінечного й всеосяжного ланцюжка добра. З часом це увійде в звичку і стане способом життя.

І це просто вражає! Адже, примножуючи доброту у своїй душі, ми примножуємо її у всьому величезному світі.

Євгенія КІЩАНУ.

м. Новодністровськ.

Михайло ПАНОЧКО: «Найбільша пошана до Шевченка – у донесенні його ідеї до серця кожного українця»

Дорогий український народе! Сердечно вітаю вас з 200-літтям з дня народження славного сина України Тараса Григоровича Шевченка. 200 років тому у скромному селі на Черкащині у сиротинській хатині народився геній і світоч українського народу.

Я думаю, що б робив Тарас Григорович, якби був сьогодні на Майдані? Напевне, прийшов би сюди з квітами,

щоб схилитися перед тими, хто загинув тут. Я вірю, що він би помолився Богу, дякуючи за те, що народ його такий стійкий, твердий і непохитний. Дивлячись на портрет нашого поета, не можна не звернути увагу, що він завжди чомусь жаданий. Думаю, він журився тому, що бачив у багатьох сферах життя, як зло брало верх і торжествувало. Він писав про це:

Село неначе погоріло, неначе люди подуріли,

Німі на панцину ідуть і діточок своїх ведуть...

Він журився і кликав... Тому найбільша пошана до Шевченка полягає не у квітах, покладених до його монумента, а в донесенні його ідеї до серця кожного українця. Він так хотів, щоб правда запанувала у всіх сферах життя, у тих, хто при владі, і на жаль, там її не було... Він так бажав, щоб правда була серед простих людей – але і між ними він її не знаходив. І весь біль

своїєї душі він виливав у своїх творах.

Він хотів, щоб добро тожествувало. Але так у світі ведеться, що зло легко в'є своє гніздо, йому люди дають більше місця. Але в оці останні місяці український народ продемонстрував великий потяг до свободи, до правди, до волі, до обновленого духовного життя.

Тарас Григорович радів би цим. Він би усміхнувся і сказав: «Обніміться, брати мої, прошу вас, благаю...» А тим, хто зазіхає на нашу країну, сказав би: «Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде...» Це пророчі слова, і вони збудуться.

Маючи глибокий запит в душі, він хотів це донести до кожної людини. Не всі його розуміли, і сьогодні не всі розуміють. Він знав, де захована сила духа. Ще в дитинстві він переписував твори Сковороди, і саме Сковорода був учителем нашого видатного поета. А мислитель Сковорода все своє життя ходив з Біблією в руках, яка давала йому насагу будити український народ. Отримуючи натхнення зі сторінок Святої Біблії, він бачив там правду. Бачив дві дороги: дорогу правди і дорогу неправди, дорогу зла і дорогу добра, дорогу Каїна і дорогу Авеля. Третьої дороги немає.

І сьогодні його пам'ять і Слово Боже

закликають вас і мене: виберімо дорогу Авеля, дорогу віри, правди і любові. Лише там сила. Каїн отримає свою печать і буде посоромлений. Тому нехай дух Каїна не знайде місця в наших серцях, наших родинах. Сила українського народу – у вірі, правді і любові. Бо не одним хдібом буде жити людина...

Згадаймо перший псалом Давида у переспіві Шевченка:

**Блаженний муж на лукаву
Не вступає раду,
І не стане на путь злого,
І з лютим не сяде.
А в Законі Господньому
Серце його й воля
Навчається, і стане він,
Як на добрім полі
Над водою посажене
Древо зеленіє,
Плодом вкрите. Так і муж той
В добрі своїм сніє,
А лукавих, нечестивих
І слід пропаде,
Як той попіл над землею
Вітер розмахає.
І не встануть з праведними
Злії з домовини,
Діла добрих оновляться,
Діла злих загинуть.**

Ситуація, що склалася нині в Україні, дивовижно нагадує одну з подій у давньому Ізраїлі (2 Цар. 17-19). Така собі алегорична проекція на нашу країну. Господь багато разів «остерігав Ізраїля й Юду... кажучи: «Наверніться від ваших лихих доріг та пильнуйте заповіді Мої та установи Мої...» Але вони не слухали». Як покарання, Бог віддав їх під жорстоку владу царів чужоземних, які (пригадаймо царювання Сталіна в СРСР) виселили євреїв із північних областей Палестини й залюднили «звільнені» землі асирійцями. Власне, Ізраїлю як такого не стало, й на землі обітованій утворилися дві області, що постійно ворогували, – Юдея і Самарія.

І ось на царський престол в Єрусалимі сходить Єзекія. Таких царів давно вже тут не зустрічали. Він робить надзвичайно важливий і ризикований крок: оголошує про вихід Юдеї з-під влади Асирійської імперії. Здійснює глибокі соціальні реформи. Неважко уявити, який шалений опір чинили ті, хто непогано влаштувався у поневоленій країні, налагодив тісні ділові зв'язки в потужній економіці завойовника, отримав від нього чималу владу, прийняв релігію язичницької Асирії і став поклонятися її богам. Єзекія діє рішуче, незважаючи на грізне невдоволення керівництва імперії і вірячи в те, що Господь не залишить Свій народ.

«Він знищив висоти (місця поклоніння ідолам. – Авт.), порозбивав кам'яні боввани (скульптурні зображення демонів. – Авт.), вирубав стовпи Астарті і розбив мідного змія, якого зробив був Мойсей, тому що до того часу ізраїльтяни кадили йому...»

Як тут не згадати наш «ленінопад»? Словом, Єзекія «чинив те, що Господеві було до вподоби». Розлючений князь темряви кидає на Юдею величезне військо, здобуває головні міста країни й підступає під стіни Єрусалима. На повний зріст постала примара повної катастрофи. Держава впала, і що може вдіяти єдине неповторене місто з невеликим військовим гарнізоном?

Отримавши ультиматум від Рабшака, воеводи асирійського, «Єзекія роздер одяг на собі, обгорнувся волоссяним веретцем і пішов до храму Господнього...», «Єзекія молився перед Господнім лицем і сказав: «Господи, Боже Ізраїлів, що сидиш на херувимах! Ти Той єдиний Бог для всіх царств землі, Ти створив небеса та землю. Нахили, Господи, вухо Своє та й почуй! Відкрий, Господи, очі Свої

та й побач, і почуй слова Санхеріва, що прислав ображати живого Бога!.. А тепер, Господи, Боже наш, спаси нас від руки його, і нехай знають усі царства землі, що Ти Господь, Бог єдиний!».

І Господь відповів на відчайдушну молитву царя та й усього народу: без єдиного, як ми кажемо, пострілу країна здобула свободу.

Не сумніваюся, що наш український Єзекія вже не раз підносив до Бога молитви про спасіння народу, бо ж він таки людина віруюча, що б там не казали. І це ще одне велике чудо на нашій землі.

У ці доленосні часи, коли тяжка озброєна правиця божевільного імператора сусідньої держави занесла над нами свого немилосердного меча, ми повинні як один стати в молитві до Христа. Кожна людина, яка вважає себе християнином, нехай впаде на коліна перед Господом, покається у своїх гріхах і призове Його на допомогу.

Церкві украї бракує єдності. Господь хоче, щоб Церква Його на нашій землі сьогодні підвелася монолітна й міцна, немов та скеля в пустелі. Бог наповнить її живою водою, і та вода, прорвавшись, оросить піски й мертве каміння цього світу. Станьмо в молитві на підтримку нової влади! Припинімо без кінця обстрілювати її з гармат критики. Так, новий уряд далекий від досконалості, допускає багато чого з того, що не відповідає ідеалам Майдану, не всі призначені на відповідальні посади виявляють необхідну професійність та енергію, і є ще багато всього іншого, але ж, друзі, це наш уряд! Йому сьогодні так потрібна наша доброзичлива підтримка! Не будемо передчасно відділяти його від народу, бо не все так просто, як нам видається після перегляду куцих но-

З Богом до перемоги

вин у ЗМІ. Наберімося терпіння! За три місяці до виборів кожен покаже себе, й новообраний президент та прем'єр спокійно і зважено сформує нову, більш вправну і чисту команду.

Сьогодні не час для чвар і другорядних розбірок серед різного рівня посадовців, сьогодні вирішується

3 Богом же ми непереможні. «Бо очі Господні обіймають усю землю, щоб підтримувати тих, чиє серце цілком віддане Йому» (2 Хр.16:9).

Як дивовижно веде нас Господь! «Сидячи тихо на місці, були б ви спаслися; бо в тишості і надії вся ваша сила» (Іс. 30:15). Серця наші жадають

редбачало, у першу чергу, відстріл лідерів повстання.

І припинімо скиглення: ось, мовляв, одних скинули, а прийшли такі самі, – та всі вони там однакові... Будьмо мудрими. Бо немає людей ідеальних, кришталево чесних у безбожному світі, як немає й братської

найголовніше: будемо ми жити чи ні. Не покладаймося на допомогу великих держав, покладаймося на Бога, бо ніхто не захоче заради України розпочинати світову війну. «Чи ж не були ефіопляни та лівійці в більшій кількості та з колісницями і численними вершниками? Та коли ти покладав надію на Господа, то Він віддав їх у руку твою» (2 Хр.16:8).

Народ повстав проти зла за правду і свободу. Це цілковито відповідає волі Божій, але боротьба за справедливість без Бога не дає гарантій на перемогу.

миру, військо наше слабеньке стоїть мужньо, не піддаючись на провокації, влада ретельно зважає кожний свій крок, обережно, але твердо прямуючи тим шляхом, що показав їй народ. Благословляймо ж її!

І не називаймо їх камікадзе, бо слово має силу. Досить смертей! Сьогодні Україні як ніколи потрібні досвідчені, загартовані, мудрі патріоти, висококваліфіковані фахівці. Не дорікаймо їм за те, що вони не стояли під кулями на Майдані в ніч «довгих ножів». Полювання Януковича пе-

любові, бо це чесноти дітей Божих, але надійний контроль за владою не допустить різного роду значних зловживань.

Брати і сестри! Сьогодні країні як ніколи потрібна наша молитва. Ось слово Боже звернене до нас: «Коли... впокориться народ Мій, що зветься Іменням Моїм, і будуть молитися люди, і шукатимуть лиця Мого та навернуться з поганих стежок своїх, – то Я почую з неба й прощу їхні гріх, і викину їхній край» (2Хр. 7:14).

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Слово «отже» підсумовує те, про що було сказано раніше, або починає нову думку, ідею, напрямок. Вислів «перш над усе» означає: «найперше», «першорядне», «найголовніше», «найважливіше». Це можна провести аналогію: ми маємо список, у якому багато важливих справ, і «перш над усе» буде стояти під пунктом № 1. Це те, з чого потрібно починати, що потрібно виконати насамперед.

Чому апостол Павло сказав саме так? Безумовно, він не розкидався словами, він не хотів просто якось літературно прикрасити своє звернення. Ні! За цими словами стоїть усвідомлення важливості його прохання. Це настільки потрібне для християн, від цього так багато залежить насамперед для них самих, а відтак і для всіх, хто оточує їх, що він звертається до них саме таким чином.

Апостол цими словами не тільки підкреслює важливість свого звернення. Він ще говорить, що це його «благання». Це ще одне підтвердження важливості сказаного. Для нього це настільки потрібно, що він не наказує, а благає. Коли людині віддавати наказ і коли про те саме її попросити, то прохання вплине швидше, ніж якась команда. Фраза «благаю» викликає в уяві образ Павла, де він стає на коліна перед людьми, простягає до них руки і уклібно про щось просить, бо йому цього дуже потрібно.

Отже, до чого зводиться його таке важливе прохання. Він просить «чинити молитви, благання, прохання, подяки». Він не просто закликає, щоб християни молилися; слово «чинити» певною мірою означає «творити», «будувати», «утворювати».

Та і саму молитву апостол Павло поділяє на чотири підгрупи. І це ще раз підсилює важливість його прохання. Про це треба чинити «прохання» — мається на увазі ставати перед Богом і просити про одне і те саме, бо це дуже важливе, це дуже потрібно. «Благання» — це щось більше, ніж просто просити, це невідступно прохати, показуючи, що це необхідно для людини так, що вона не відходить, не відступає, а готова зі сльозами і протягнутими руками випрошувати те, що їй потрібно.

Слово «подяка» також підкреслює важливість потреби. Якщо ми отримали щось важливе і розуміємо, наскільки воно цінне, про це залишається тільки дякувати. Подяка може бути також виявом віри або підтвердженням того, що Господь відповів на прохання. І звичайно, про це також постійно потрібно згадувати в молитвах.

Отож що ж це за така важлива потреба, що їй відводиться особлива увага. Усе просто. Це молитва за «людей», і не за деяких, а за «всіх». Звичайно ж, виникає питання: чому саме молитву за людей апостол Павло поставив на перше місце?

По-перше, Біблія неодноразово показує, що коли люди моляться, то Бог дає відповіді на прохання. Священне Писання навчає, що через молитву, Бог може вплинути як особисто на людину, так і на цілий народ, на хід історії, щоб змінити та зробити щось на краще.

По-друге, ми живемо серед людей. І від того, які люди нас оточують, залежить якість нашого життя. Якщо нас оточують погані люди, це негативно відбиватиметься і на нас.

Павло пророкував про майбутнє: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді...» (2 Тим.3:1-2). Чому часи важкі? Тому що люди будуть погані. З поганими людьми важко жити. Натомість наскільки добре, коли тебе оточують добрі люди.

Коли в сім'ї чоловік живе в гармонії з жінкою, діти слухняні, то в хаті мир та спокій. Коли сусіди навколо готові допомогти, відгукнутися, їм можна довіритися, з ними добрі стосунки — наскільки приємно жити в такому селі чи в будинку. Коли на роботі добрий та справедливий начальник, який розуміє працівників, коли колектив дружній, всі один одного готові підтримати, заступитися — як приємно там працювати. Коли в церкві пастор служить членам церкви, дбає про них, брати і сестри живуть у любові, служать один одному — яка прекрасна там церква.

А коли в державі чиновники усіх рівнів чесні, справедливі, не беруть хабарі, не судять несправедливо, а навпаки, у різних потребах йдуть назустріч людям; коли президент, урядовці та всі, хто при владі, виконують своє основне призначення — служити народу; коли суди та всі право-

охоронні структури виконують свою основну функцію, захищаючи своїх громадян, наскільки добре жити в такій країні.

Тому Павло і закликає, щоб понад усе молитися за тих, хто нас оточує, бо через молитву Бог впливатиме на людей. І коли люди навколо будуть добрі, тоді у нас буде «тихе й мирне життя». Коли навколо буде сприятлива атмосфера, тоді буде й менше гріха, люди не будуть сваритися, гніватися, ненавидіти один одного, не потрібно буде давати хабар, писати неправду, заповню-

вати, мають бажання проводити люстрацію, і це правильно з людської точки зору, це потрібно робити. Але ми розуміємо, що ніхто не зможе вберегти й очистити Україну так, як це може зробити Бог. Тому що Він знає потаємні думки та наміри людей, а ми здатні судити тільки за вчинками. Тому нам потрібно вхопитися за цю обітницю, щоб продовжувати молитися, і це буде впливати на стан речей в нашій державі.

Усі події, які відбуваються останнім часом в нашій державі, напевно, ніхто б

початку життя до самого її кінця. Він захищений в число великих праведників нарівні з Ноем та Йовом (Єз. 14:14). Однак він смиренно ототожнює себе зі своїм народом, не відділяючи та не відокремлюючи себе, не звинувачуючи євреїв у гріху. Це потрібно почати робити і нам.

Ми живемо в Україні і є часткою української нації. Якщо згадати історію нашої країни, то мимоволі починаєш думати, що над нею нависло якесь прокляття. Велика країна, з багатими ресурсами та прекрас-

постив, і молився перед лицем Небесного Бога. І сказав я: Молю Тебе, Господи, Боже Небесний, Боже великий та грізний... нехай же буде ухо Твоє чутке, а очі Твої відкриті, щоб прислухуватися до молитви раба Твого, якою я молюся сьогодні перед Твоїм лицем день та ніч за Ізраїлевих синів, Твоїх рабів, і сповідаюся в гріхах Ізраїлевих синів, якими грішили ми проти Тебе, і я і дім батька мого грішили! Ми сильно провинилися перед Тобою, і не дотримували заповідей, і уставів, і прав, які наказав...» (Неем. 1:4-7).

Як бачимо, Неемія також кається за гріхи свого народу. І в його історії це теж спрацювало. Через Неемію Бог допоміг єврейському народу, Бог відповів на його молитву.

До речі, Неемія не тільки молився, він почав діяти, роблячи добро для своєї нової держави. Нам варто наслідувати його приклад і не тільки продовжувати молитися за країну, але й починати щось для неї робити. Змінюватися самому і впливати на тих, хто поруч, спонукаючи змінюватися їх.

Продовжуючи тему молитви, можна провести паралель між тим, як євреї виїшли з Єгипту, і тим, що переживає нині Україна. В який момент єврейський народ став вільним? Чи можна сказати, що вони стали вільним відразу в ту ніч, коли виїшли з єгипетського рабства? Здавалося б, так, вони вже не раби, вони вже не працюють на єгиптян. Але це ще не була свобода. Вони дійшли до моря, і нова загроза — за ними женеться фараон. Здавалося б, прийшла вірна смерть. Однак Бог чудовим чином врятував їх. Він розділив перед ними море, і вони по суші перейшли на той берег. Чи стали вони вільними, коли їхні вороги вже були потоплені в морі? Навіщо так, і євреї святкували. Однак вони ще не стали вільними. І не встигли дійти до гори Сінаю, як на них напав Амалик.

Тяжкі дні боротьби пережила Україна. Мирна Україна, спокійний український народ, мирна столиця Київ — і такі неспокійні часи ми пережили. Повстали сотні тисяч українців. Була пролита кров, на вулицях жертви. Простий народ стикнувся із владою. Величезна небезпека — але за декілька годин все радикально змінилося. У четвер десятки вбитих, горе і плач, а в суботу новий очільник держави, євангельський християнин, тобто людина, яка вірить в Бога і довіряє Богу. Усе це можна назвати чудом.

Здавалося б, уже все позаду, ми залишили це старе, виїшли з рабства. Нові керівники ведуть країну туди, куди хотів іти народ. Здавалося б, «український фараон» потоплений, тобто він вже не має впливу на український народ. Але все одно немає спокою. Подібно як колись Амалик напав на Ізраїль, вороги напали і на український народ. І цього ніхто не міг передбачити. В Україні виросли вже два-три покоління, які й поняття не мають про війну. І раптом сталося...

У ці нелегкі дні, в таких непростих обставинах український народ продемонстрував неабияку витримку. Українці перед світом знову показали себе з доброго боку. Але що робити далі? І тут ми, як діти Божі, як Церква, повинні показати приклад.

Чим перемогли євреї? Ісус Навин пішов воювати, але його перемога залежала не від кількості воїнів чи якості озброєння. «І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускалися, то перемагав Амалик» (Вих. 17:11). Ми повинні уподібнитися Мойсею, піднявши руки в молитві за весь український народ. І молитися за мир в Україні. За те, щоб Україна залишилася єдиною державою, перемогла пройшовши кризу усі виклики, які ворог кинув перед нею.

Нехай же Господь допоможе нам підняти в молитві руки за людей, які живуть в Україні, за всіх, хто вже прийшов чи ще прийде до влади. І коли ми будемо виконувати те, до чого нас закликає Священне Писання, то виконається і те, що воно обіцяє нам в результаті послуху. Коли ми продовжуватимемо молитися за наш народ, за нашу державу і будемо правильно діяти, тоді ми можемо очікувати того, що Господь сказав колись через пророка Єремію: «І дбайте про спокій міста... і молись за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій. Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам budúчість та надію. І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас» (Єр. 29:7-12).

МОЛИТВА ПОНАД УСЕ

«Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усійкій побожності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди»

(1 Тим. 2:1-4).

Василь ПОПУДНИК

ніколи не спрогнозував. І те, що сталося і продовжує відбуватися, показує, наскільки Біблія актуальна, наскільки її принципи сучасні. Раніше ми сприймали Старий Заповіт здебільшого в духовному плані, як образи для нас, для духовного життя церкви. І це правильно. Однак, дивлячись на історію єврейського народу і аналізуючи, що відбувається нині в Україні, можна побачити, що Боже Слово звернене до нас не тільки щодо духовного життя і що те, що було колись, ті самі принципи, які діяли в єврейській нації, нині можна застосувати до України.

Молитва в Біблії прирівнюється до духовної зброї, яку ми повинні використовувати в духовній війні проти демонічних сил, що негативно впливають на цілі країни (Єф. 6:10-20).

Колись Господь через Свого пророка показав одну аналогію щодо військових подій: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в вилімі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єз. 22:30).

У ту пору міста були обнесені мурами. І вороги, які нападали на місто, намагалися зробити в стіні вилімі, через який могли пробратися досередини і захопити місто. У державі є різні інституції, які покликані забезпечити життя своїх громадян. Але те, що може зробити Церква, не може зробити жодна державна структура. Жодна політична партія, громадська організація, жодні силові формування і сучасна озброєна армія не зможуть захистити своїх громадян від демонічного впливу. Згадані структури можуть принести добро для України, але закрити «вилімі» перед демонічним впливом зможе тільки Церква Христова. Тому потрібно продовжувати молитися, щоб забезпечувати «духовний» тил і своїми молитвами берегти нашу країну від демонічних атак.

Ще один важливий урок із Писання, який нам конче потрібно взяти до уваги в молитві за Україну, — це просити в Бога прощення за гріхи нашого народу. Два великі мужі Божі — Даниїл та Неемія саме так і вчинили, чим принесли народу визволення.

Даниїл вирахував із Книги пророка Єремії, що полон для його народу вже повинен закінчитися, а євреї все ще перебували в чужій землі. І тоді він почав творити молитву і благання за свій народ. Але в його зверненні до Бога було не тільки прохання, щоб Господь вивів народ із полону. Він почав каятися за гріхи своєї нації, тому що розумів, що саме через беззаконня євреїв вони дійшли до такого жалюгідного становища.

«І молився я Господеві, Богові своєму, і сповідався й казав: Ми прогрішилися та чинили беззаконня, і були несправедливі, і бунтувалися, і відвертали від Твоїх заповідей та від постанов Твоїх. Господи, вислухай! Господи, прости! Господи, прислухайся й зроби! А ще я говорив і молився, та ісповідував гріх свій та народу мого Ізраїля, і клав свою молитву перед лице Господа, мого Бога...» (Дан. 9:4-20).

Це великий приклад для кожного з нас — як потрібно молитися. Здавалося б, який гріх вчинив Даниїл? Він підлітком був узятий у полон, і його історія вражає відданістю та посвятою Богові від самого

ними кліматичними умовами. Мирний, тихий та працьовитий український народ. Деякі країни, й далеко не маючи таких природних багатств, живуть у декілька разів краще за нас. А Україна серед розвинутих європейських держав багато в чому посідає останні місця. І за 22 роки незалежності нічого в кращий бік не змінилося, а навпаки, стало ще гірше.

Можна висувати різні причини такого становища починаючи від помилок очільників держави і закінчуючи менталітетом українців. І це також правильно. Але, можливо, нам потрібно підійти до цього з іншого боку. Причина може полягати не просто в неумудрій політиці, а в беззаконні, в якому завинив український народ.

На руках українців — кров єврейського народу, українці не раз зраджували та йшли проти своїх рідних, виступали один проти одного. Український народ погруз в окультизм, а також в інших беззаконнях, серед яких — заздрість, обман, несправедливість, крадіжки, хабарництво, піяцтво та розпуста. Як країна може бути благословенна, коли таке відбувається? Нам потрібно мати, розуміння, яке мав Даниїл. Можливо, саме через наші гріхи ми й опинилися в такому приниженому серед інших країн, як у часи Даниїла — єврейський народ.

І який вихід? Що робив Даниїл? А з другого боку, що він міг зробити? Як кажуть, минулого не вернеш. Але чомусь він почав з покаяння? Можливо, це було неправильно?

Правильно! Тому що на його молитву відразу ж відповів Бог. Отже, якщо він почав благодіяти в Бога прощення, значить, він мав розуміння, що це спрацює, це допоможе його народу. І якщо це подіяло для єврейського народу, чому цей самий принцип не зможе подіяти і для української нації?

Тому нам потрібно почати благодіяти Богом, щоб Він змилювався над нашою державою, простив всі беззаконня, в яких завинили українці. Щоб Він зняв та зруйнував всіляке прокляття, яке може висіти над Україною. Потрібно благодіяти Господа, щоб Він не судився з нами за наші беззаконня, але проявив Своє милосердя, змінив людей, щоб прийшло пробудження і щоб Українська держава та український народ були благословенням для всіх навоколишніх народів.

Так само вчинив і Неемія, який жив після Даниїла. У ту пору частина євреїв уже виїшла з полону, вже був відбудований храм, євреї перебували на своїй землі. Однак все ще не було повного піднесення держави. Столиця Ізраїлю була поруйнована, євреї були відкриті для своїх ворогів і повністю беззахисні. І коли Неемія розповів про це, він наслідував приклад Даниїла.

«І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і був у жалобі кілька днів, і

Найбільші Відмовки людства

«Він, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Послух – це мірило вірності Богу

Бог вимірює нашу вірність послухом Йому. Коли Бог просить нас що-небудь зробити, а у відповідь ми кажемо, що зробимо щось інше, більш потрібне Богу, на наш погляд, то це і є непослух.

Чим відрізняється Каїн від Авеля? Чому Бог уподобав жертву Авеля, а жертву Каїна не прийняв? Тому що вони обидва чули від батьків, що проклята земля і що Бог зодяг Адама і Єву в одежу зі шкіри – і через це була пролита кров. Обоє мали б розуміти, що без пролиття крові не буває прощення. Було вбито жертвну тварину, щоб їх вкрити. Це було наче прообразом майбутньої жертви, яка була в Христі Ісусі. Так і Ісус вмер за наші гріхи, щоб вкрити нас одежею праведності. Каїн і Авель обидва знали про прокляту землю і про пролиту кров, але повірив у це тільки Авель. Бог не визнає жертви Каїна через непослух. Це не були амбіції Бога, це були амбіції Каїна. Йому було важко підкоритися Слову Божому. Його амбіції привели до непослуху, непослух – до відкинення, відкинення – до жорстокості, а жорстокість – до братовбивства.

Один грам послуху важить більше, ніж тонна молитов. Люди думають, що Бог оцінює їхні молитви і діла. Це так, якщо це все – результат нашого послуху. Згадайте, що язичники також моляться і світські благодійники роблять багато добрих діл. Писання ж каже: «...Та ж послух ліпший від жертви, покірливість краща від баранячого лою! Бо непокірливість як гріх ворожбистства, а свавільство як провина та служба бовванам» (1Цар.15:22-23).

Бог говорить про послух як про щось важливе. І наше ходіння з Богом починається з нашої покори Йому у вигляді покаєння. Ми не розповідаємо Йому про все наше життя, ми просто кажемо, що відмовляємося від діл п'їми і повертаємося до світла. Відмовляємося від влади сатани і повертаємося до Бога, Який є світлом. Наше рішення покритися – це і є покаєння, коли ми стаємо під міцну Його руку. Розуміючи при цьому: Бог нам нічого не винен, ми грішники, достойні тільки печка. Ні один суддя не оцінює людей за їхніми добрими ділами, їх оцінюють за їхніми злочинами.

Коли ми говоримо про послух, то в нас з'являється серйозна проблема – це відмовки. Чому віруючі не слухають Бога? Чому діти не слухають своїх батьків? «Тому що...»

«Не я!»

Коли Бог про щось просить, коли Він щось доручає, потрібно це зробити, не треба казати: «Не я!».

Згадаймо Мойсея. Усе його життя було підготовкою до великої Божої місії. Він мав зробити щось, щоб увійти в історію як чоловік, який вивів Божий народ з Єгипту. 40 років Мойсей виховувався в домі фараона і навчився всіх премудростей царського життя (етикету, грамоти). Потім Бог зробив так, що він 40 років ходив по пустелі, і тільки після 80 років він почав своє служіння. У Бога Своє поняття, для Нього один день – як тисяча років, а тисяча років – як один день.

Скільки чудес, скільки обіцянок, скільки ознак Бог показав Мойсею, але він продовжував сумніватися і сперечатися з Богом. У всіх цих суперечках Мойсей виглядає ніби і смиренним, але під цією маскою ховається звичайний непослух. Мойсей говорив, що він недорікуватий, що він не зможе привернути увагу фараона. Але Богу краще знати, кого вибирати. Бо ж хто дав уста людині, хто робить німим, глухим, зрячим або сліпим? Чи не Господь? Бо ж якщо Господь із праху зробив людину, то язик йому Він точно зуміє «поставити» і навчить говорити.

Багато людей можуть підтвердити, що коли вони прийшли в церкву, то не могли зв'язати двох слів. А в деякого обидва ці слова були бридкими. А тепер ці люди нормально говорять. Бог щось зробив з ними. Коли вони починали свідчити, то думали, чи вони це свідчать. Це Дух Святий. Він може навчити нас зрозуміло розмовляти. Бог може

це зробити. Але Мойсей попросив Господа послати когось іншого. Те саме відбувається нині з багатьма – у того справи, в того сім'я, люди з різних причин кажуть Богу: «Тільки не я, Господи».

І на «стрілочників» в цьому світі завжди буде попит. Люди завжди можуть «пояснити», чого вони не можуть зробити щось чи навпаки – не можуть не робити. Господь хоче, щоб ми замість: «Не я!» завжди говорили: «Я!».

«Не можу!»

«Я не можу їй пробачити, не можу його любити, не можу, не можу...» Кожне наше «не можу» – це тактовне «ні» Богу. «Мабуть, Ти не зрозумів, Господи, з ким ти зв'язався. Я не можу!». Якщо Богу буде потрібно, Він і осла змусить заговорити людським голосом, якщо Він захоче, то і каміння буде кричати! Тут не йде мова про наші здібності. Якщо закінчуються природні людські здібності, то починаються надприродні Його. Але багато хто так і живе: «Не можу». Хтось не може вивчити ніякої мови, виправдуючись тим, що в нього немає здібностей до мов. Але як він про це дізнався, коли нічого не починав робити?

Якщо Бог говорить тобі щось зробити, а ти вважаєш, що не можеш, подумай про те, що Бог знає, що ти можеш, а що – ні. Якщо Бог каже, що ти зможеш це зробити, значить, ти зможеш. Дещо треба починати робити вірою: «Я можу! Просто, я ніколи не пробував, але якщо спробую, то зможу». Потрібно починати рухатися з вірою. Потрібно зробити перший крок.

«Потім»

Ми часто багато справ відкладаємо на завтра – візит до лікаря, відвідування когось, дрібні домашні справи... «Завтра» для нас стає рятувальним кругом, який насправді ні від чого нас не рятує, тому що проблеми не вирішуються, а інколи і збільшуються. Коли Бог каже щось зробити, то це потрібно робити в той же час.

Один служитель дуже жалкував, що втратив час, коли в кінці 80-х почався Божий рух становлення церков на території колишнього СРСР. Тоді він багатьох осуджував, був фанатичним і релігійним і тому пропустив час, хоч знав, що покликаний відкривати церкви. Він був віруючим в третьому поколінні, тому стереотипи, які склалися в нього, заважали йому прийняти Божу дію. Пізніше він зрозумів, що помилявся, і почав рухатися вперед. І побачив, що все стало набагато складніше. Тепер церкви не так швидко ростуть, як тоді. Він просто пропустив час, про який Бог говорив йому. Біблія каже, що всьому свій час під небом.

Деякі люди намагаються в думках повернутися назад і живуть у минулому. Хтось живе ностальгією за кращими часами, згадуючи, скільки тоді коштували хліб або проїзд в транспорті. Але ж минуле неможливо повернути. Минулого не повернути, і майбутнє нам не підвладне. Те, що нам належить сьогодні, – це теперішнє. І віра діє не «вчора» чи «завтра», вона «зараз». Історія Авраама – тому приклад.

Авраам послушав Бога і хотів принести в жертву сина. Бог не збирався вбивати Ісаака, Він хотів перевірити, чи слухняний Йому Авраам. Авраам до останньої миті не перестав довіряти Богу. Жертовний ніж, який мав Авраам, був подібний до серпа. Коли тварину приносили в жертву, то її шию обхоплювали цим ножом – і перерізали. Тому в Авраама просто не було достатньо часу, щоб замахнутися ножом і ждати, коли Бог його зупинить. Усе відбувалося значно швидше. Це був не ніж, замахнувшись яким, можна було виждати час. Мить послуху – і миттєво втручається Бог. Усе відбувається миттєво. Віра не післязавтра, не через 15 хвилин, а саме зараз. Якщо Бог каже щось зробити, значить, це треба робити зараз.

Ви думаєте, що у вас є завтра? Чи було завтра в тих, хто летів у літаку прямо у вежі-близнюки? Чи було завтра в людей, захоплених в Норд-Ості? Наше «завтра» – це примарне поняття. У людей дивний клинок в голові, що все може статися з ким-завгодно, тільки не з ними. Тому що в глибоко в її свідомості вкорінений запобіжний механізм: «Будь-хто, тільки не я». Але треба бути мудрим, розуміючи, що в нашому розпорядженні тільки «сьогодні».

Якщо сьогодні гіркота, то треба з нею покінчити сьогодні. Якщо Бог говорить щось зробити сьогодні, не треба це відкладати. Немає ніяких гарантій, що це «потім» взагалі настане.

«У мене немає...»

Ми дивимося на те, що в нас є, а на те, чого в нас немає. Під час збору пожертв багато хто думає, що пожертвували би Богу більше, якби мали. А в підсумку людина нічого не робить, тільки жалкує про те, чого в неї немає.

Усе велике починається з того, що ти маєш. Першо-відкривач «Макдональдса» не починав відразу з великої мережі магазинів. Спочатку він відкрив одне кафе. Він почав з того, що мав. Давид переміг Голіафа тим, що мав під рукою, – пращею і каменем. Ісус нагодував голодних тим, що мав під рукою, – п'ятьма хлібцями і двома рибками.

Ми кажемо, що в нас немає нічого, окрім... Ось саме це «окрім» і цікавить Бога. Бог дивиться на те, що в нас є. З цього і треба починати. Якщо ти не можеш робити щось велике, роби маленьке. Якщо не можеш молитися по 15 годин, то молися хоча б 20 хвилин на день. Тебе ніхто не просить робити неможливі речі, роби те, що можеш, і цього достатньо, щоб робити чудеса. Сказати комусь слово підбадьорення, помолитися за людину, допомогти тим, що маєш...

Нехай нашим життєвим гаслом стане: «Я все можу в Христі Ісусі!».

Денис ПОДОРОЖНИЙ.

Біблійний текст вражає різноманітністю жанрів, зміною масштабів. Іноді він надзвичайно уважний до деталей, іноді подає лише загальну перспективу. Більшість побутових деталей упускаються (наприклад, ви не знайдете в Писанні нагадування про те, що їли царі на сніданок). Але вже якщо побутова сцена потрапила в поле зору біблійного автора, можна бути впевненим, що це не випадково.

Цар на лікарняному

Візьмімо хворобу. Якби згадувалося, чим хворіли ізраїльські царі, Біблія перетворилася б на товсту збірку лікарняних бюлетенів. Адже зрозуміло, що хворіли багато і багато на що. Однак якщо вже про недугу якогось царя згадується, то це не просто так. Біблійний текст створювався в часи, коли в царських недугах вбачалося щось морально повчальне.

Один з таких уривків розповідає про царя Асу. «І занедужав Аса тридцятого й дев'ятого року свого царювання на свої ноги, і хвороба його була тяжка. Та й у хворобі своїй не звертався він до Господа, але до лікарів» (2 Хр. 16:12).

Не зовсім зрозуміло, що це була за хвороба, можливо, подагра. Всього одна ремарка присвячена цьому випадку в Писанні, але вона варта того, щоб звернути на неї увагу.

Хронікер, що писав ці рядки, не говорить прямо, що Аса вчинив зле. Однак у нас не виникає сумнівів, що саме це мається на увазі за сухою констатацією факту — «... не звертався він до Господа, але до лікарів».

Що поганого в тому, щоб звернутися за медичною допомогою? Чи протиставлені лікарі Господу в цьому уривку? Чи повинна була Юдея стати зоною, вільною від лікарів, щоб і справді у разі недуги можна було поклатися лише на Бога?

Ясно, що оскільки лікарі існували, до них «звертався» не тільки Аса. Чому ж саме його вчинок привернув увагу? Як і завжди в такого роду випадках, ми бачимо лише вершину айсберга. За зовнішньою невинною дією приховані мотиви, таємні пружини душі, що рухають людиною.

Нам не дано побачити, що лежить в основі тих чи інших вчинків, якщо тільки ми не претендуємо на особливе відкриття. «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає?» (1 Кор. 2:11).

Однак ми можемо судити про смисл певних вчинків з життєвого контексту. В історії Аси такий контекст є. Він починав як правитель, що вирішив поклатися на Божу допомогу. На початку свого правління Аса здобув перемогу над військом ефіоплян, що значно переважало його армію за кількістю. Це було очевидне чудо.

Аса й народ, натхнені словами пророка Азарії, вступили в заповіт з Богом, «щоб звертатися до Господа, Бога їхніх батьків, усім своїм серцем та всією своєю душею. А кожен, хто не буде звертатися до Господа, Бога Ізраїля, буде забитий від малого й аж до великого, від чоловіка й аж до жінки» (2 Хр. 15:12-13).

Рішучість Аси служити Богу була такою сильною, що його не зупинила навіть необхідність покарати власну матір. «І навіть Мааху, матір царя Аси, й її він позбавив права бути царицею, бо вона зробила була ідола Астарті. І Аса порубав боввана її, і розтер, і спалив у долині Кедрон» (2 Хр. 15:16).

Однак потім радикалізм Аси став слабнути, і при черговій війсьній загрозі його серце здригнулося. Ізраїль і Сирія взяли Юдею в блокаду, і Аса вирішив, що найпростіший спосіб — відкупитися. Але де взяти для цього коштів?

За 20 років до цього Аса вніс в храмову скарбницю золото, яке він і його батько посвятили Богові. І ось тут Аса використовує це посвячене золото для того, щоб задобрити царя Сирії і зруйнувати його військовий союз з Ізраїлем (правда, золото царського дому він також пустив ухід).

План спрацював, і сирійський цар відступив. Блокада була знята. Ціна? Нам не відомо, скільки талантів золота довелося витратити. Відомо тільки, що Аса втратив те, що не виміряєш в золотом еквіваленті. Замість довіри Богові він вирішив поклатися на свої сили.

Прозорливість Ханані викриває Асу: «Через те, що ти спирався на сирійського царя, а не сперся на Господа, Бога свого, тому втекло з твоєї руки військо сирійського царя» (2 Хр. 16:7). Замість каяття Аса озлоблюється і відправляє Ханані у в'язницю. Ось контекст історії, на фоні котрої Аса, захворівши, звертається до лікарів.

Приклад життя Аси ставить перед нами непрості запитання. Що означає «звертатися до Господа»? Чи повинні ми завжди надіятися на чудо, відкидаючи можливі природні способи вирішення проблеми? Чи повинен Бог щоразу діяти безпосередньо, чи Він частіше використовує людей як посередників і виконавців Своєї волі?

У деяких ситуаціях ми розуміємо, що спасти нас може тільки чудо. Аса згрішив, звернувшись не до Господа, а до лікарів. Чи не значить це, що медики займаються богоборством?

Якщо в цьому уривку природне справді протиставиться надприродному, то на місце хвороби Аси можна поставити будь-яку іншу людську потребу, а на місце лікарів — будь-яку іншу професію. Наприклад, «але він в голоді своєму звертався не до Господа, а до лікарів. Чи не значить це, що медики займаються богоборством?»

Зрозуміло, «краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на людину» (Пс. 118:8). Але навряд чи хтось зважиться на радикальну відмову від людської допомоги. Та й чи передбачає надія на Господа таку відмову? Здається, проблема не в тому, що Аса звернувся до лікарів, а в тому, що не звернувся до Бога. Лікарі не виключають Божу благодать, і благодать не виключає лікарську допомогу. Але наше серце може виключати благодать.

Саме це, мабуть, і сталося з Асою. Лікарі цілком могли бути частиною Божої милостивої відповіді на потребу в зціленні. Але Аса не шукав відповідей, не благав про милість. Він шукав лікарів і знайшов тільки їх.

Доля країни залежить від християн

Ми живемо у час парадоксів. Нам весело й добре у Господі. Але десь у глибині душі закрадаються сум, хвилювання, тривога, переживання. Увесь світ нині вірить в Бога, вірить – і тремтить. А ми віримо Богові, Який сказав: «Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (Лк. 12:32).

Землю можна знищити за лічені хвилини. Зрештою, так колись і станеться. Так Бог сказав. Земля зруйнується, зникне, але Боже Слово запевняє, ми будемо мати нову землю і нове небо, на яких запанує правда.

Правда гірка, то тільки брехня буває солодка. І все те, що робиться завдяки брехні, робиться для диявола, бо він – батько всілякої неправди. Ми жили спокійно певний період часу, і людина швидко звикає до добра і думає, що так буде вічно. Людина швидко адаптується до комфорту і думає, що так буде завжди. Миттєво пролетіли роки нашої незалежності, ми пройшли буремні 90-ті, життя стабілізувалося. А віруючі люди – люди стабільні. Якщо не зроблять Царство Боже в Україні, то неодмінно зроблять десь в Америці чи Канаді. Ну, принаймні, у своєму маєтку.

Але життя раптом змінилося, усе захиталося, кудись поповзло. І хочеться за щось ухопитися, за щось, достатньо міцне, щоб можна було втриматися і заспокоїтися. Але за що?

Я свято вірю в Боже Слово. І вірю, що в цьому світі ніщо, що стається, не стається без Божого допуску. Без Божого дозволу не буває нічого. І певно, Господь дозволить цьому процесу тривати до певного періоду, аж допоки серед християн ми не почуємо правильну розмову. Розмову про те, що єдина наша надія – на Господа.

Християни – мудрі люди, освічені, багато з нас закінчили вищі навчальні заклади, але ще досі серед християн можна почути розмови на змієць: «Рада безпеки ООН щось там робить, НАТО нам допоможе, міжнародне співтовариство, дипломатичні кола...» Християни! За це не вхопишся. Десь за бракне кворуму, хтось накладе вето, хтось якесь питання заблокує, раптом хтось почне дбати про фінансові, бізнесові чи ще якісь справи... І нам порадять надіятися на себе. Але коли серед християн почнуть правильні розмови: «Надія наша на Господа, і Він порятує нас», коли серед нас ця думка почне домінувати, коли ми будемо це сповідувати, говоритимемо про це, тільки тоді ми зрозуміємо, за що ми вхопилися. Це той надійний якір, який міцно тримається за небеса. Тільки вхопившись за нього – за надію на Господа, ми усвідомимо, що тримаємося за міцну основу, яка єдина може нас втримати і благословити.

Церква має в цьому світі завдання, має конкретне покликання. Яке це покликання? Церква – це пророк, це голос Божий, голос сумління, голос моралі, Церква – це якісна присутність народу Божого серед людей, присутність, яка виконує роль солі і світла. Але минає час, і Церква потроху починає втрачати своє покликання. Починає займатися нецілісовим використанням своїх можливостей. Господь закликає нас робити на цій землі певні речі, служити для певного покликання, а ми починаємо робити щось інше.

Зробимо коротенький історичний екскурс. Ще не так давно, за радянських часів, був популяр-

Павло СІБЕЦЬ

Господь дуже добрий до людей і все, що Він має, у тому числі і Свого Однородженого Сина, Він віддав людям. Але є одна річ, котру Господь ніколи людям не віддасть. Що це за річ? «Я Господь – оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам» (Іс. 42:8). Чому не дасть? Бо люди, отримавши владу, гроші і славу, втратять здоровий глузд. Досягши успіху, люди роблять якісь неймовірні речі, і потім мусять десь утікати і переховуватися. А все надбане стає посміховиськом.

задали питання: «А при чому тут Господь, якщо ми такі спеціалісти?».

У Слові Божому читаємо про одного мудрого чоловіка, який просив у Бога двох речей: не допустити в його житті ні багатства, ні бідності. Бідності – щоб він не простягнув руку до чужого куска хліба. А багатства – щоб не прийшла думка: «Я такий здібний і успішний, і до чого тут Господь?».

А тепер уявіть середньостатистичний образ впевненого в собі українця. Чи можна сказати, що це людина віруюча? Ні, швидше – релігійна. Це людина благочестива? Ні, швидше – показово побожна. Україна – християнська країна? Ні, швидше, світська. Дехто скаже: ні, вона християнська, подивіться, скільки храмів. Це не ознака віри в Бога. Це псевдорелігійність.

Середньостатистична людина – хто вона насправді? Як вона ставиться до Бога? У списку пріоритетів сучасної людини у світі загалом і в Україні зокрема Бога шанують – десь після бізнесу, захоплення, розваг, відпочинку, хати, дачі, гелікоптера, автомобіля, яхти. Господь Бог – на почесному 25-му місці. У кращому разі. Мовляв, кесарю – кесарево, а Богу – Боже. І раз на рік людина знайде час, прийде на Пасху, перехреститься, хату посвятить – і вистачить!

А тепер скажіть: буде Господь нас благословляти? Аж ніяк. Більше того, Він захитає нами, щоб ми це зрозуміли. Бо лише Він повинен бути в центрі нашого життя. Хтось думає, що Бог повинен бути на першому місці. Зовсім ні! Бог не займає ніяких місць поруч з чимсь другорядним. Господь для нас – понад усе, а все інше – додатки. Цього вчить Боже Слово. Тому будьмо слухняними учнями, щоб чітко розуміти, чого хоче від нас сьогодні Господь.

Через що втратили рай Адам і Єва? Через боговідступництво. У Книзі Буття написано, що в час денної прохолоди Господь Бог приходив до Едемського саду, щоб спілкуватися з людиною. Ми не можемо знати всіх подробиць тих прогулянок, але Господь любив приходити туди. Ми не знаємо, скільки часу тривали ці розмови, у Біблії про це сказано декількома реченнями. Але в якийсь момент у тісній взаємостосунку людини і Бога втрутився гріх. І Господь вигнав людей з Едемського саду, людство втратило рай.

Минув час, і ми бачимо картину нового народження – з Нового ковчега вийшло кілька людей. І зойно вони вийшли, як Хам вчинив гріх. І донині жоден батько не назве цим іменем свого сина, але хамства у світі від цього не стало менше. Воно проникло у всі прошарки нашого суспільства, у всі сфери життя. Проникло в політику, у відносини між людьми і країнами, і це агресивне хамство замішане на брехні.

Що ми можемо цьому протиставити? Як можна вплинути на це? Ми можемо не лише задіяти певні процеси, але й очолити їх. Бо ми маємо впливові сили. Ці сили – на небесах, у Господа Бога. Ми маємо багатого і впливового Батька, здатного вплинути на всі процеси на нашій планеті. І якщо це буде Йому до вподоби, усе заспокоїться, усе стихне.

У 80-х роках минулого століття вчені дісталися на одне високогірне плато в районі Амазонки і виявили там людей, які не мали контакту з іншою частиною людства. Цивілізовані люди їх багато чого навчили – і доброго, і поганого. І їх сфотографували. Ті люди ніколи себе не бачили, хіба що в калабані, але ж вода там мутна. На фото вони побачили всіх, крім себе. І дуже веселилися. Але коли вони дивилися у дзеркало, то просто жажалися.

Пам'ятаєте – написано: «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). Ми дивимось в Слово Боже з відкритим лицем, як у дзеркало. І при цьому часто уподібнюємося до тих дикунів. Ми бачимо там всіх, окрім себе. І коли Господь Бог з сторінок Святого Письма нас докоряє, викриває, навчає, говорить про якісь відповідальні речі, ми бачимо всіх, але не себе.

На запитання: «Брате, а про кого це?» можемо почути у відповідь: «Та про таких грішників, як от ви» або: «Бачиш, як тебе Бог викриває». А коли хтось захворів: «Певне, у тебе якийсь гріх, щось там в тебе криється, тобі треба сповідатися». Але якщо захворів він, розмова інша: «То мене Бог навчає, формує, робить міцнішим, мудрішим». Про гріх мови вже нема.

Нам треба виправлятися, треба каятися в цьому, треба глибоко переглянути своє життя і насамперед побачити справжнього себе. Дуже важливо виправлення і покаєння починати з себе.

Розповідають притчу про одного єврея. Цей мудрий єврей написав трактат про те, як покращити світ. Однак трактатом ніхто не зацікавився. Потім він писав трактати про те, як покращити країну, місто і навіть сім'ю. І ніхто не захотів цим скористатися. Найбільше часу єврей витратив на трактат про те, як змінити самого себе. Він ніяк не міг закінчити цей трактат. Бо насправді легко змінити світ, країну, місто або свою сім'ю, але дуже важко змінити себе. І одного разу йому спало на гадку, що все, що він пише, треба насамперед виконувати не комусь, а саме йому. І сталося чудо: змінилися не лише його сім'я, його місто, але і його країна та й увесь світ.

Коли ти змінишся на краще, усе навколо зміниться на краще. Кожен добрий початок починається насамперед з мене. Давним давно жив в Італії відомий психіатр Чезаре Ломброзо. Він висунув цікаву теорію про епідемію божевілля. Мовляв, бувають епідемії масових психозів. Приходить нечистий дух і починає спотворювати свідомість людей, і люди роблять жахливі речі. Тільки Дух Божий здатний їх змінити. Але як Він може прийти? Тільки через Церкву.

Коли Церква Господня почне виконувати своє покликання, тільки тоді все зміниться на краще.

У неділю, 23 березня, Молитовне віче розпочалося із двогодинною затримкою. Однак тисячі євангельських християн терпляче очікували на Майдані, щоб у єдності просити Бога про мир, цілісність і суверенітет України.

Молитва сильніша за всяку зброю

Відкрив віче хор євангельських християн-баптистів з Києва співом молитви «Отче наш». Священнослужителі з різних Церков і конфесій стояли на одній сцені і пліч-о-пліч вели присутніх в молитві.

«Нам потрібно невинно перебувати в Божому Слові, виконуючи все, що там написано. Це найперше треба зробити, щоб повернутися до свободи. Іншого шляху немає», – зазначив Володимир Омельчук, пастор церкви «Благодать» у Києві.

Віктор Танцюра, пастор церкви євангельських християн з м. Києва, надихав присутніх не втрачати радість у складних обставинах. «Біблія вчить нас за все дякувати. Тому що тим, хто любить Господа, усе допомагає на добре», – нагадав він.

Сергій Балук, єпископ Об'єднаної Християнської Євангельської Церкви Живого Бога, повів присутніх в молитві за єдність України.

Закликаючи до молитви за процвітання і благоденство України, Валерій Решетинський, єпископ об'єднання «Українська місіонерська Церква», відзначив важливість проведення молитовних віче. «Сьогодні на цьому Майдані молитвами святих твориться історія України. Ми зібралися тут, щоб проголошувати слова благословення в житті су-

спільства, влади, економіки», – зокрема сказав він.

«Незважаючи на те, що у нас не надто сильні армія та економіка, Бог, Суддя Праведний, віддасть кожному згідно з ділами його. Тому я вірю, що Україна буде процвітати», – підбадьорював усіх Пилип Савочка, єпископ церков «Спасіння».

Завершальну молитву виголосив Михайло Паночко, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України. «Сьогодні з цієї сцени лунають різні речі: хтось нагнітає страх, хтось закликає до надії, ще хтось – до бою. Але, дорогі мої, долю України вирішує Небо! Ми, християни, впевнені, що молитва сильніша за всяку зброю. Молитвою пророк Ілля відкрив небо – і пішов дощ. З молитвою Мойсей простягнув свій жезл на море, і воно розступилося.

Сьогодні перед нами така сама проблема: «Куди нам сховатися?». Наш сховак – не в НАТО і не в ЄС, наш сховак – в Імені Ісуса Христа. Тому я закликаю: тримаймо пильно наше серце, не піддаваймося на ніякі провокації і страх», – наголосив Михайло Паночко.

Нагадаємо, що молитовні віча на майдані Незалежності проводяться щонеділі. Вони триватимуть до президентських виборів 25 травня 2014 року.

Живімо на землі для неба

Якщо ви помрете сьогодні, де ви опинитеся? Чи потрапите ви на небо? У вічності ніщо не має значення, окрім цього. Якщо ви спасенні, тоді скажіть: що ви робите на землі для неба? Навколо триває жорстока війна за душі, і ви повинні щось робити.

ніякого смислу. Якщо ви практикуєтеся тисячі годин, щоб навчитися грати у гольф, то коли-небудь ви зможете забити м'ячик у дірку на землі. Але кого це буде цікавити у вічності? Потратьте життя на щось значніше.

Якщо ви християнин, то ви знаєте, що диявол не жартує і війна за душі з кожним днем стає все серйознішою, — допоможіть спастися тим, хто ще не спасений.

Якщо ж ви не спасенні, найперше, що вам треба для цього зробити, — віддайте своє серце Господу. Це можна зробити просто зараз. Біблія говорить, що всі ми — грішники. Більшою чи меншою мірою, але всі ми порушили Божі закони. Бог пропонує нам покаятися, відвернутися від

гріха і повернутися обличчям до Нього. Через свій гріх ми заслуговуємо смерті і пекла. У Посланні до римлян написано: «Заплата за гріх — смерть». Тому найперше, що треба зробити для свого спасіння, — це визнати себе грішником і попросити в Бога прощення.

Але Божа любов не поставила на цьому крапку: «Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23). Кожен може отримати цей подарунок, адже Бог обіцяє, що кожен, хто покличе Ім'я Господнє, спасеться.

Живучи на землі, ми можемо здобути багато хороших і корисних знань, які зроблять нас мудримися людьми. Однак важливіша за всі знання впевненість в тому, що після смерті ми будемо жити в раю. Вивчаючи Боже Слово, ми можемо набути цю впевненість.

Живімо для Господа, будуймо Боже Царство на землі, проповідуємо Євангеліє, і впевненість у спасінні буде зростати у наших серцях у міру наближення зустрічі з Ісусом Христом. Живімо на землі для неба.

Перестаньте думати тільки про себе

Хочете набратися душевних сил? Бажаєте бути стійкості, щоб добре прожити день? Тоді перестаньте концентруватися на собі. Стан душі залежить від того, про що ви думаєте.

Ми не здатні задовольнити потреби душі своїми силами. Душа створена для поклоніння, але не собі. Скільки не тверди мантри популярної психології про те, який ти хороший, — поклоніння ти не достойний. Та попри все ми прагнемо наситити душу похвалою інших і поклонінням собі. Створюється враження, що наша грішна природа вірить: якщо хтось нами захоплюється, то ми можемо повірити, що ми — чудові.

Зосередженість на собі — це гріх, який «обплутує нас» (Євр. 12:1). Його нелегко позбутися. Він такий звичний, що коли мова заходить про те, щоб звільнитися від нього, можна впасти у відчай. «Неможливо це людям, — та можливе все Богові» (Мт. 19:26).

Ось поради з Біблії, як це зробити:

1. Зречіться самого себе — перестаньте думати тільки про себе. Зрікаючись самого себе, ви позбуваєтеся того, що обкрадає життя (Мт. 16:24-25).

2. Дивіться на Ісуса (Євр. 12:2) і на Божі обітніці, котрі поки що не виконані. Тільки Він може наситити вашу душу (Пс. 63:2), тільки в Ньому є слова вічного життя (Ів. 6:68; Кол. 3:2; Мт. 6:33; Фил. 4:8).

3. Служіть ближнім. Зверніть увагу на потреби і негаразди інших людей.

Заповіді нашого Господа «любити один одного» (Ів. 13:34) і «служити один одному» (Ів. 13:14) приносять подвійну користь: ми набуваємо благословення жити для інших і свободу від тиранії нашого «я» (Дії 20:35; Фил. 2:3-4).

Щоб приносити радість Богові, жити в радості самим та іншим її дарувати, припинімо думати лише про себе, почнімо дивитися на Ісуса — у Ньому наше життя (Ів. 14:6) — і тоді будемо здатними дарувати це життя людям, служачи їм в любові.

Джон БЛУМ.

Президент Desiring God.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірю» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блаквич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірю» дивіться в Інтернеті на viryu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕПШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.; пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.; вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірю»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 3 (182)
березень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.